

bliver Spørgsmaal om at udvide Kommunens Opgaver. Det var derfor ogsaa fra Magistratens Side, under de Forhandlinger, der fandt Sted i 1884, forudsat som en Selvfølge, at Grænsen for, hvor meget der kan kræves i Indkomstskat, maatte bortfalde, og hertil sluttede Borgerrepræsentationen sig, idet den dog forment, at man burde indskrænke sig til at hæve Grænsen fra 3 pCt. til 5 pCt. Magistraten vilde nu vistnok anse det ønskeligt, om der samtidig med, at en saadan Foranstaltning blev truffen, fandt en Revision Sted af de om Indkomstskatten for Tiden gældende Bestemmelser; men man maa fastholde, at en saadan ikke bør finde Sted uden i Forbindelse med en Revision af de for det øvrige Land gældende Bestemmelser om den personlige Skat eller dog i ethvert Fald en Ordning af de interkommunale Skatteforhold. Man skal imidlertid erkende, at Forholdene ville kunne stille sig saaledes, at man ikke vil kunne vente herefter, og navnlig skal man fremhæve, at man ikke ser, at det vil være muligt at gennemføre de mange sociale Reforme, hvorom der for Tiden er Tale, for Kjøbenhavns Vedkommende, med mindre Bestemmelsen i Lov 19de Februar 1861 § 16 forinden ophæves, og Magistraten vilde da for sit Vedkommende finde det helbigst, om man for Kjøbenhavns Vedkommende indførte en lignende Regel som den, der gælder for Kjøbstadkommunerne i Henhold til Lov af 26de Maj 1868 § 20.

Hvad dernæst Spørgsmaalet om Skattebogen angaar, skal man erindre om, at Kommunalbestyrelsen allerede tidligere bestemt har udtalt sig imod dennes Bibeholdelse. I det herfra udarbejdede Udkast til Loven af 1ste April 1887 var det da ogsaa forudsat, at den skulde bortfalde, men herpaa vilde Rigsdagen den Gang ikke gaa ind. Magistraten maa for sit Vedkommende fastholde, at Skattebogens Bibeholdelse ikke har nogen som helst Interesse for Kommunen, men tværtimod er til Skade for denne og til Ulempe for Skattebyerne."

Borgerrepræsentationen har derefter, i

Strivelse til Magistraten af 12. d. M., der er trykt som Bilag, idet den har sluttet sig til Magistratens ovenstaaende, udtalt sig for, at der gives Kommunalbestyrelsen en udvidet Bemyndigelse med Hensyn til, hvad der kan opkræves i Indkomstskat, enten ved at indføre en Regel som den, der findes i Lov af 26de Maj 1868 § 20, eller derved, at den nuværende Grænse for Skatteprocenten hævedes fra 3 pCt. til 5 pCt., saa vel som for, at det ikke for Eftertiden skal være en Nødvendighed at lade Fortegnelsen over Skattebyerne m. m. trykke og mod en vis billig Betaling stille til hver enkelt Skattebyers Raadighed.

Uagtet Udvalget ikke venter nogen virkelig Forbedring i Kjøbenhavns Skatteforhold uden igennem en Lov om en interkommunal Bestatning, der baade optager juridiske Personer iblandt Skattebyerne og tillige fysiske Personer, der uden at være bosiddende i Kjøbenhavn dog have deres Erhverv der og derved paa mange Maader have Fordel af de Goder, der tilvejebringes ved de gennem Bestatningen indbundne Midler, saa har det dog haft sin Opmærksomhed henvendt paa, om det ikke var muligt igennem enkelte Forandringer i Lovens Bestemmelser dog at opnaa noget i den Retning; men det har derved stødt paa Banstigeligheder, der have overbevist det om, at man kun igennem en ny Lov, der havde til Grundlag en interkommunal Bestatning, var i Stand til paa en virkelig tilfredsstillende Maade at ordne de kommunale Bestatningsforhold her i Landet og derved ogsaa for Kjøbenhavns Vedkommende. En saadan Lov, som siden 1884 har været forberedt af Regeringen, er i højeste Grad vigtig, thi den vil efter Udvalgets Skøn ikke alene paa den eneste mulige Maade afhjælpe forhaandenværende Ulemper, men den vil retfærdigere og hensigtsmæssigere fordele Skattebyrden, end de nuværende kommunale Bestatningsforhold tillade. Idet Udvalget derfor indtrængende anbefaler den højtærede Indenrigsminister at fremme saa meget, det er muligt, Fore-